

A különböző lyuksűrűségű papírszalagok előállítása nem okozott gondot a versenyzőknek, az elszakításhoz szükséges erő mérését is egyszerű eszközökkel meg lehetett oldani. (Például egy edénybe lassan csurgatott víz térfogatának, súlyának változtatásával fokozatosan lehetett növelni a feszítőerőt.) A legnehezebb a papír egyenletes feszítésének biztosítása volt. Tapasztalatból mindenki tudja, hogy egy füzetlapot hogyan kell kitépni; az ott fellépő hatást kellően egyenletes befogással próbálták elkerülni a versenyzők. A legtöbben valamilyen merev testet (falécet, vasrudat stb) választottak, s ahhoz erősítették az eltépendő papírcsíkot.

Az elszakításhoz szükséges erő ismeretében a szakítószilárdság kiszámításához ismernünk kell még a papír keresztmetszetét. Sokan az egyszerűbb utat választották, és hosszegységre (egységnyi keresztirányú méretre) vonatkoztatták a perforált szalag eltépéséhez szükséges erőt. (Itt is okozott értelmezési problémát az, hogy a szalag eredeti vagy a lyukak nélkül mért szélességét vegyük tekintetbe.) A felületegységre vonatkoztatott szakítószilárdsághoz meg kell mérni a papír vastagságát. Ezt legtöbben sok (néhány száz) kellően összeszorított papírlapból álló köteg vastagságának mérésével oldották meg.

A mérési adatok igazolták azt a természetes várakozást, hogy a perforáció sűrűségének növekedtével a szakítószilárdság lecsökken.

Az alapfeladat mellett néhányan megvizsgálták a papír nedvességtartalmának hatását a szakítószilárdságra. Olyan versenyző is volt, aki különböző mintázatban (négyzetrács, háromszögrács, hatszögrács stb ) elhelyezett lyukak közötti esetleges különbséget kereste, illetve a papír szálirányát mikroszkóppal megvizsgálva a szakítószilárdság anizotrópiáját vizsgálta.